

καταβάτην δέχεται ὁ ταυτὸς μανθῶς
καὶ ταπεινοῦται μέχρι γῆς τὴν πῦσιν χαλαρόνων
ἄνδρα οὕτως ἄλλοι ἐξ πηθοῦν ἀεροβάται·
Ἄλλὰ τίς εἶναι ὁ καλὸς, ὁ μελαγχαιῆτος νέος,
τῶν ἄλλων ἔσχατος, εἰς τὸν κρημνὸν δρᾷται,
δύνητος ὡς αἰτὸς, ὡς ἄγγελος ὠραῖος;

59.

καλύφθ' ἡ κόμη του περόντος μετὰ κρότου
ἔχρῶσεν ὁ ἥλιος τὸ μελανόν τῆς χροῦμα . . .
τὴν μέσην τὴν λεπτήν, ἀπὸ τὸ στίλβον δρῦμα,
ὡσὲν γνωρίζω, Λαμπρινέ, θῦμα σωθὲν τοῦ Φώτου!

60.

ὁ δόλος μάταιος, πολλὰκις ἀποβαίνει·
τοῦ δόλου τιμηροί· ἐτάζουν τὰ πυρεῖα,
πλάσσουν τὰ ἐκκαύματα ἐν σιωπῇ βαθεῖα
καὶ μυστικῶς βουλευόνται εἰς κύκλον ἡθροισμένοι.

61.

ἔμπα διαιρούμενοι πρὸς δύο βαίνουν μέρη
οὗτος ἀκτίς δὲν εἰσχωρεῖ, ὅπου φωλεύουν λύκοι.—
θῆλιον . . . φῦ, ἀρχεται τὸ πῦρ παντοῦ σφαγῆ
(καὶ φρίκη,
παντοῦ κραυγαὶ καὶ σείεται καὶ τρέμει τὸ λημέρι.
καὶ ὁ θάνατος εἰδῶ τὸν ὕπνον διεδέχθη·
ἐπιγενῆς δὲν ἀγαπᾷς τοὺς φόνους καὶ τὸ αἷμα,
καί τις βδελύττεται τῶν ἀδελφῶν τὰ ἔχθη·
ἀπὸ τὴν ἄχαριν σκητὴν ἀπόστρεψον τὸ βλέμμα.

62.

νηνεμοῦντα κύματα τῆς λίμνης ἀργυρόναι
ὁ ἥλιος περιλαμπῆς τὸν κύκλον του περαίωνων.
καὶ ἤδη ἄνωθεν νεφῶν ἀραιουμένων,
εἴθε ἡ δύσις ἢ χρυσῆ πύρινα βόδα στρώνει.
τῆς λίμνης μειδιά τὸ χλοερὸν νησίον
εἰς τὴν ἀμώδη του ἀκτῆν ὁ πύργος ἀνυψοῦται.
ὁδάλμα τι μαγικόν, ἐντὸς ὑδάτων λείων,
ἡ στήμᾶ του ἀνάστροπον, τρέμον, μακρὸν τυποῦται.

63.

τῶν δοντωτῶν τοῦ πύργου προμαχῶνων
ὁ Δέσπω, θαῦμα καλλονῆς, λευκὰ ἐνδεδυμένη,
μαρμαρίνος μορφή ἀκίνητῆ καὶ μένει
ἐν τὰ μέρη βλέπουσα τῶν ἀντικρυ δρυμῶνων.
ἄλλη τῆς ἀρματωλοῦ στολὴ δὲν περιζώνει,
ὅτε τῆς θλίβει τὴν σάφην ὁ τελαμῶν τοῦ ξίφους,
τὴν ταράσσουν ὡς προτοῦ τὸ μῖτος καὶ οἱ πῆνοι,
καὶ εἶναι ὅμως λογιζοῦς ἐλίστους ἀποκρύφους·

64.

Ὡ τὴν μαντεύω! . . . Κώπη σπᾶ τὴν λίμνην ἐλατίνη,
Λέμβον, ἀρματωλῶν μεστήν, ἐκ τῆς ἀκτῆς ὠθοῦσα.
Ἡ πρῶτα χύνει στοναχὰς τὸ κύμα διαιρούσα,
Αὐλακα δ' ὅπισθεν ἀφροῦ ἢ πύριμα τῆς ἀφίνει.
Ἄστράπτει μαχητῶν ἐκεῖ χρυσῆ ἐνδυμασία,
Ἄπὸ τῆς κώπης σείεται τὸν θόρουβον ἢ λίμνην,
Ἄλλ' εἰς τὴν λέμβον σιωπῇ ἐπικρατεῖ βαθεῖα . . .
Φεῦ, διὰ τί δὲν ἀντηχοῦν χαρᾶς καὶ νίκης ὕμνοι;

65.

Ἡ Δέσπω ἔδεκα μετρεῖ, πάλιν μετρεῖ . . . εἷς λείπει.
Τρέμει, ἀλλ' εἶτε μεταξὺ τῶν ἄλλων ὀπλοφόρων
Διέκρινε τὸν Κέντρον τῆς, τὸν Λαμπρινόν, τὸν Χλῶρον,
Τοὺς τρεῖς αὐτοὺς, ἐκόπασαν τοῦ σιτήθους τῆς οἰ
(κτύποι.
Ἡ λέμβος ἤδη, τὴν δρυτὴν τοῦ δρόμου χαλαροῦσα,
Ἄκώπητος εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ πύργου προσεγγίζει
Καὶ ἄνη ἀπὸ τῶν γαστρῶν ἡ Δέσπω ἀφαιροῦσα,
Εἰς τοὺς γενναίους νικητὰς γέρας καλὸν σκορπίζει.

66.

Εἰς τὴν μορφήν ἐνὸς νεκροῦ κατέπεσαν τρεῖς κρῖνοι
Ὡ; φόρος, ὃν ἡ καλλονὴ προσφέρ' εἰς τὴν ἀνδρίαν.
Τίνα, γενναῖε Δημαρᾶ, ἤρημωσες καρδίαν;
Τίνος λαμπάδα νυμφικὴν ὁ θάνατος σου σβύνει;
Ὡ εἶθε, ὅπου νήπιον εἶδα τὸ φῶς τὸ πρῶτον,
Εἶθε κ' ἐγὼ πελεμιστῆς ταχὺν νὰ φέρω πόδα,
Ἄλλ' εἰς δικαίαν συμπλοκῆς, εἰς ἄλλης μάγης κρότον
Νὰ πῆσω, γέρας μου ποθῶν καλῆς παρθένου βόδα!

G. X. Z.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Ἐπὶ τοῦ ἄρθρου «Φιλολογία» καταχωρισθέντος
ὑπὸ ἀνωτύμου τινὸς I. Σ. ἐν τῷ Αἰῶνι.

—o—

« Τὸν μὲν ἀσκὸν τὸ πνεῦμα δίστησι, τὸν δὲ
μάταιον ἀνθρώπον τὸ αἶμα. »

Περυσιωμένος τις ἀρθρογράφος, θέλων, φαίνεται, νὰ
ὀμιλήσῃ περὶ ποιήσεως καὶ καλλιπείας, παρέστησεν
ὡς πρότυπον τὰ ἔργα τῶν Σούτσων· ἀτεχνος ὅμως
εἰς τὰς σκέψεις του καὶ ἀτυχῆς, ἀγνωθῶν δὲ ὅτι τοῦ
λόγου μέτρον, κατὰ τὸν Πλάτωνα, δὲν εἶναι ὁ λέγων
ἀλλ' ὁ ἀκούων, εἶδε διοστραμμένως τῶν πραγμάτων
τὰς εἰκόνας καὶ ἐκτύπησεν ὅπου ἦτον ἀάγχη νὰ θε-
ραπεύσῃ. Ἀληθῶς δὲ τοσοῦτον ἀφειδῶς ἔκαυσε τὸ
θυμιάμα του, τοσοῦτον ἀνεπιτηδείως ἐκόσμησε τὰ
εἰδιώλιά του, ὥστε οὐ μόνον τὰ παρεμόρφωσεν ἀπαν-
θρώπως, ἀλλὰ καὶ τὸ χερίστον, ἠνάγκασε πολλοὺς
νὰ πιστεύσωσι συντάκτην τοῦ ἀρθρου τὸν Πανα-
γιώτην Σούττον, τὸν μᾶλλον διὰ τὴν μετριοφροσύνην
αὐτοῦ ἐγνωσμένον.